

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A vidéki városok tele vannak virággal, a főváros pedig ma is csak kőrengeteg*

Forrás: *Pesti Újság*

Bp.
(Hely)

1942. 7. 30.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

412.21

Hely

Idő

"1942"

Személy

A vidéki városok tele vannak virággal, a főváros pedig ma is csak kőrengeteg!

Miért virágtalan a „virágos” Budapest?

A nap Kaposvárott jártam; először életemben. Meg akartam ismerni a várost, amelyet addig csak az egykori 44-es ezred szemüvegén át ismertem. Szó sincs róla: „a somogyi baka” híre és hírneve előnyös színben tüntette fel Kaposvár katonai erényeit. De hogy a katonai erényekkel akkora szeretete a virágoknak párosuljon, azt álmomban sem mertem elképzelni. A kertek szebbnél-szebb virágos ágyásai, az ablakokban és erkélyeken pompázó virágkirakatok, a város tereinek zöld gyepai és virággruppjai elbűvöltek és a délnémet városok virágos képét varázsolták elém. Nem szégyellem bevallani, hogy pesti létemre kiszakadt a sóhaj lelkemből: „Hol vagyunk mi pestiek a virágnak ettől a kultuszától!”

Udvarok pázsit, fa és virág nélkül

A napokban vagy harmincegyven ház udvarába tekintettem be. Érdekel, hogy gondozott-e az udvar, bevetették-e füvel vagy van-e virág, bokor, fa az udvarban, amely enyhíti a ház bérkaszárnya jellegét, szépíti táját, környékét és felüdíti a fáradt és agyonhajszolt pesti ember hangulatát, kedélyét. Nem is szólva arról, hogy

a cseléd is másképpen dolgozik, ha ablakából zöld pázsitra, színes virágra vagy zizegő falevéltre esik tekintete.

Felfedező útam különös eredménnyel járt. Régi, mohlepte és részben dülledező putrikban inkább akadtam némi fűre, bokorra vagy fára, mint a modern és a „középosztály” részére épített bérházakban. Ezekben legtöbbször a kert mimelésének még a nyoma sincs és

úgy hatnak, mint egy darab Szahara,

azzal a különbséggel, illetve hátránnyal, hogy a ház falai a lakót a Szahara kilátásától is megfosztják.

Érdeklődtünk több házmesternél, hogy miért annyira elhanyagolták a ház udvara. Vállukat vonogatták és egybehangozóan azt válaszolták, hogy az nem rájuk tartozik. Ha a háztulajdonos elrendeli az udvar parkosítását, mindenesetre tudni fogják, mi a kötelességük. A háziúr utasítása nélkül azonban nem tehetnek semmit.

Szóval: a háziuraktól függ, hogy házuk udvarának képe barátságos és megnyerő legyen, avagy pedig léleknélküli bérkaszárnya benyomását keltse-e?

Üres virágrácsok a házak ablakain és erkélyein

Számos utcát jártam végig, és kerestem az ablakokban és az erkélyeken virágot. Csak minden 10—15-ik ház ablakában, erkélyén mosolygott felém egy-egy muskátli vagy begónia. Nem akartam hinni szememnek és új utcába fordultam, hátha ott több virágra bukkanok;

elvégre Budapestet mint „virágos” várost szokták emlegetni.

De minden buzgalmam, erőlködésem hiábavalónak bizonyult. Viszonylagosan talán a Mester utcában bukkantam a legtöbb virágra.

Aki azt hiszi, hogy talán túlságosan feketén festem a helyzetet, annak ajánlom, hogy tekintse meg az Üllői-út 119-es számú városi házat. Csaknem minden ablakát és minden erkélyét virágráccsal szerelték fel. Itt tehát a háziúr, — aki ebben az esetben a főváros — gondoskodott arról, hogy lakói virágot tarthassanak.

Csakhogy: a virágrácsok egykettő kivételével üresen tatonganak. Pedig, ha csak a felében díszlene virág, a ház külseje barátságosabb, kedvesebb és vonzóbb volna.

Érdeklődtünk egyik-másik háziasszonnyal: miért nem tartanak virágot? Volt, aki azt panaszolta, hogy nap nem éri lakását, *nap nélkül azonban elpusztul a virág*. Más háziasszony a nyárra hivatkozott; többször előfordult, hogy mire nyaralásból visszajöttek, a virág, megfelelő gondozás nélkül elpusztult.

Általában azonban az volt a panasz, hogy a virágkultusz a mai időben fölötte költséges.

Egy kis cserép petunia csemété-

vel 60 fillérbe, begóniával 1 pengőbe, muskátli pedig 1.20 pengőbe kerül és így tovább. Két-háromszobás lakás átlag 25—30 cserépet igényel. Ennyi cserép virág-csemete azonban már tekintélyes összeget jelent. Nem is szólva arról, hogy gondozása munkát is igényel. A mai időben azonban a háziasszonyt százféle más gond terheli; nem lehet tőle rossz néven venni, ha a virágra nem futja az idő.

Nem vitázunk senkivel: sem a háziúrral, sem a háziasszonnyal, sem a fővárossal. Csak hidegen és tárgyilagosan megállapítjuk, hogy a „virágos” Pest siralmasan virágtalan. Pedig olyan büszkék vagyunk fővárosunkra. Büszkék gyönyörű fekvésére, panorámás háttérére, fejedelmi külsejére. És pedig teljes joggal, mert nincs más városa Európának, amely annyira egyesítené magában a síkság, a hegyvidék és a folyó szépségét. A főváros közönségén múlik, hogy ezt a természeti adottságot saját szépzékével összhangba hozza, a városban a magánlakásban és a családi otthonban művelje, ápolja és továbbfejlessze.